

„Akárhol nyitjuk fel könyveit, minden oldalon, minden sorában érezzük ezt a titokzatos áramot. Most a szerelem vilányütése ad szikrát, most a magyar ősz esőzése kezd szólani, mint egy alvilági zenekar, most a tél kurjongat. Alakjai, ezek a nagyon is testies, a test minden szomorú, nyomorú és fontos titkát egy öreg műtősnő bizalmasságával és közönyével feltáró és ismerő alakok, szívükben mélyen őriznek egy titkot, melyet az író sem tud szavakkal elmondani. Ilyenkor hangzik fel művében az a néma zene, mely írásainak legmélyebb értelme. Hősei néha zöldpaprikát esznek, fokhagymás májas kolbászt, s egy tenyeres-talpas külvárosi vendéglősnének teszik a szépet, de az élet minden útszéli változatában is zeng és sugárzik körülöttük Krúdy világának légköre, ez a szférikus légkör. A magyar életnek és a magyar tájnak külön világúrt adott, mintegy feloldotta a magyar glóbuszt a tehetetlenség és a nehézkedés törvényének vonzása alól.” (Márai Sándor)